

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Rev. Patr. Joannis Laurentii Berti, Ord. Eremit. S.
Augustini, Theologia Historico-Dogmatico-Scholastica,
Seu Libri, De Theologicis Disciplinis**

Berti, Giovanni Lorenzo

Monachii [u.a.], 1749

Caput III. Respondetur Catholicis aliarum sententiarum auctoribus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-83684](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-83684)

figmentum potest censer: maxime quod talia comminisci poterunt usque ad mundi finem, si fas sit somnia istiusmodi venditari. Propheticum denique vaticinium Osee III. 4. **ישראל אין ואן שר ימים רבים ישבו בני מלך** *Dies multos sedebunt filii Israel sine rege, & sine principe*, quandonam, nisi forte in tam diuturna captivitate, complebitur?

19. **Objectant X.** Insuper objectant: Plures sunt in sacris literis prædictiones, quæ ob hominum peccata minime implentur, atque hujus generis esse promissionem Reparatoris, regnique Judaici perpetuam instaurationem.

20. **Eliminantur.** Respondeo quandoque ab invitis peccatoribus erumpere veritatem. Judæi utique ob gravissimum aliquod crimen tot, tantisque calamitatibus premuntur. Sed gravius erit peccatum filiae Sion flagitiis Patrum suorum, qui adoraverunt idola, ac dæmoniis natos suos immolarunt, quoniam superat præteritas clades atque infortunia postremum Jerusalemorum excidium, & præsens captivitas. Peccatum istud maximum est occidisse Christum Domini, cujus mortem juxta Danielis oraculum IX. 26. subsequuta est *vastitas, & post finem belli statuta desolatio.*

Ex his Judæorum effugiis colligimus, etiam oppositionibus suis ipsos damnari, & refelli. Dum enim coarctantur tam aperta de sceptro Judaico prophetia, reponunt non de sceptro regni, sed de

virga afflictionis locutum esse Jacobum. Exploso hoc mendacio, Moyse vaticinium attribuunt. Refutati Saulem intrudunt. Implicati magis in scenam producunt nunc Jeroboamum, nunc alios, coacti ad proprios hostes confugere. Dum vexationem maximam experiuntur, somnia narrant de felicitate regni, ad quod prohibentur accedere. Quasi à somno excitati poenam non denegant, sed perviciaciam non frangunt. Frustra ergo excutere argumenta nostra conantur. Erit fortasse qui dicat, Ecce tam manifestum signum adventus sui Christus non prædicavit? cur sceptrum jam ablatum minime ostendit? Id miseri propriis oculis spectabant, & persuasum singulis erat proximum esse Christum venturum, aut jam adventasse. Nam & Judæorum quidam se Messiam esse ambitiose jactarunt, quidam alii Messiam latitare dixerunt. Etiam apud Gentiles percrebuerat fama egressurum eo tempore ex Judæa magnum Regem, qui rerum potiretur, ut inquit Hist. lib. v. Tacitus. In characteribus Messiae dignoscendis decepta principio est Judaica superbia, quæ gloriosum, non humilem Regem prætolabatur, opibusque & armis clarissimum, non sanctitate & virtutibus. Propterea hortabatur illos piissimus Salvator, ut Moyse crederent, & scrutarentur scripturas, revocans, inquit Huetius Prop. IX. cap. IV. *in memoriam vaticiniorum ad se pertinentium.*

C A P U T III.

Respondetur Catholicis aliarum sententiarum auctoribus.

S U M M A R I U M.

1. & 2. Judæi non satis urgentur per hoc, quod Machabæi genere materno spectarent ad tribum Juda.
3. & 4. Machabæos paternâ etiam lineâ ad tribum Juda spectasse, intolerabilis est opinio.
5. & 6. Tribum Juda commississe sceptrum Assamonæis quasi locò depositi, frustra asseritur.

7. & 8. Nomine tribus Juda comprehendi etiam reliquas tribus, non est verisimile.
9. & 10. Hæc verba *sceptrum de Juda, & Dux de femore*, ad alias significationes inaniter detorquentur.
11. & 12. Tribum Juda à jure sceptri non excidisse, minime convincit Judæos.
13. & 14. Ultima objectio enodatur.

1. **Objectio I.** **A**T inquit quidam Catholici: Via ad revincendos Judæos magis expedita est, si dicamus usque ad Herodem sceptrum permanisse in Tribu Juda, quod ad ipsam Machabæi genere materno spectarent, & post ipsos regno

potitus sit Herodes Ascalonita, sub quo idcirco regia potestas à Judæorum gente defecit.

Respondeo parum hac sententia urgeri Judæos. Nam I. Huetius demonstrat Diluuntur, nullo numero apud Judæos ipsos mater-

nam stirpem cenferi. II. Incertum eft, atque inverifimile omnes Sacerdotes mulierem de Tribu Juda in uxorem duxiffe, fpretis contribulibus fuis nobiliffimis. III. Quemadmodum Chriftus, licet Maria genere materno effet ex tribu Levi, non cenfetur nifi de Tribu Juda: ita Machabæi, licet materno genere ex Tribu Juda prognati, non poffunt cenferi, nifi de Tribu Levi. IV. Ea verba *De femore Jude* paternam, non maternam stirpem commonftrant, cum defignent generationis fupremam, rectamque pofterorum germinationem.

3. *Obje&io* 2. Propugnemus, inquiunt alii, si prædicta sententia minus valida est, alteram longe probabiliorem, quod Machabæi ad tribum Juda paterna quoque linea spectabant. Nam id aperte deducitur ex libro 1. Machabæorum cap. v. 63. ubi de Machabæis legitur: *Et viri Juda magnificati sunt valde in conspectu omnis Israel.*

4.
Rejicitur.

Resp. hanc alteram opinionationem nec tolerabilem esse. I. Quia hoc loco *Juda*, non significat aliquam Tribum, sed est proprium Machabæi nomen, ut constat ex præcedenti versu 61. *Non audierunt Judam, & fratres ejus; & ex seq. 63. Et exivit Judas, & fratres ejus, &c.* II. Quia versus ille 65. ita habetur in Græco: *Και ἀνῆλθεν Ἰδδας, καὶ οἱ ἀδελφοὶ αὐτοῦ, Ἐτ' vir Judas, & fratres ejus.* III. Quia Machabæi officio sacerdotali fungebantur, ut constat de Marthathia lib. 1. cap. 2. 1. *In diebus illis surrexit Mathathias filius Joannis, filii Simeonis, Sacerdos ex filiis Joarib ab Jerusalem: de tribu autem Juda nullus (inquit Paulus ad Hebræos cap. vii. 13.) altari præfuit.* IV. Quia non hæreditario jure, sed ex populi electione Machabæi consecuti sunt regnum, ut constat ex 1. Mach. ix. 28. V. Quia etsi detur, quod falsum est tamen, Machabæos fuisse de Tribu Juda; quid de iis affirmabimus, qui ante Machabæos post solutam captivitatem, id est, ab anno mundi 3475. usque ad annum 3837. regnaverunt?

7.
Objectio 3. Ergo, dices, adhærebitus iis, qui tenent sceptrum non ablatum de domo David, quoniam ipsa Tribus Juda Assamona os elegit, eisque quasi loco depositi proprium regnum asservandum commisit.

6. Resp. His nunquam Judæis satisfactum iri. I. Quia Sacerdotum Principes ante Mathathiam non electione Tribus Judæ, sed Regum Persarum concessione novum Templum atque res sacras curarunt. II. Quia Mathathias ipse

Affamæzorū primus non electus à viris Judæ thronum conscendit, sed collecto piorum exercitu, & cæso Antiochi præsidio, ut habetur cap. 2. prioris libri Machabæorum, versu 47. III. Quia Judas Machabæus, ut ibidem legitur v. 66. ab eodem Mathathia mortui proximo constitutus est Dux belli, & Princeps militiæ: quæ provincia cap. ix. v. 28. commissa est Jonathæ ab omnibus amicis, & commilitonibus patris sui, Simoni vero cap. xiii. 8. ab universo Exercitu, ac populo conclamante: *Tu es Dux noster loco Judæ, & Jonathæ fratris tui.* IV. Quia si defuit Tribui Judæ Contribulis ad regendum sceptrum idoneus, defuit dux מְבַרְרֵלִיר.

Cum ita res se habeat, ais, amplectamur pervulgatam sententiam eorum, qui tradunt in vaticinio Jacobi nomine Tribus *Juda* ceteras etiam comprehendendi, eoquod fuerit illa prae aliis filiorum numero, divitiarum copia, regnique gloria praestantior, ita, ut Hebraei omnes fuerint *Judei* ab hac una tribu promiscue appellati.

Resp. neque hac via insistentes nos
aberrantibus Judæis obviam ituros. Frustratur.
I. Quia Ducis & Legislatoris nomine
non gentis suæ multitudinem, sed singulare
personam de femoribus Juda
exeuntem designari contendunt. II. Quia
reliqua omnia à Jacob de Juda prænun-
tiateda ita uni Tribui conveniunt, ut cæ-
teris nequeant esse communia. III. Quia
Duces diversarum Tribuum dici non
possunt ex femore uno progeniti.
IV. Quia nec certum est semper Tri-
bum Juda fuisse cæteris præstantiorem,
soluta præsertim captivitate, quando
vix ei remansit pristina dignitatis imago.
V. Quia ideo Tribus Juda universæ
Hebræorum genti de se nomen fecit,
quia sola cum parte aliqua tribuum Si-
meon ac Benjamin, discessit sub Jero-
boam regno, adhæsit Roboamo; non
autem ob sceptri dignitatem, divitia-
rumque amplitudinem.

Accedamus itaque, asseris, ad sci-
tum recentiorum affirmantium per ea
verba, *sceptrum de Juda, & dux de*
femore, significari vel personam Domi-
natoris, vel regiam urbem, vel thro-
num, vel formam regiminis, ita, ut,
semper salvetur aliqua illius Tribus pro-
prietas sub Assamonæorum imperio.

Respond. Neque hoc ariete frangi per-
vicaciam Judaicam. I. Quia neque ur-
bi, neque throno, neque regimini, ne-
que adlectis aliunde Magistratibus com-
petit

petit eſſe de femore Juda. II. Quia vel hæc omnia Tribui Judæ conveniunt ſimul, & ablatum eſt ſceptrum, cum pertransiit ad regiam alienæ Tribus perſonam; vel ſat eſt ſi conveniant diſjunctim, & ſic neque ablatum eſt ſub Herode: qui licet dicatur alienigena, quod non omnes conſentiunt, Jeruſolymis tenuit principatum, inter filios poſtea diſiſum; regnumque in familia Herodis permanſit uſque ad Agrippam illius generis ſeptimum, qui obiit tertio Trajani anno. III. Quia in Prophetia Jacob nomen Juda ſignificat duntaxat unum ex filiis ipſius Jacob, quem Patriarcha alloquitur, & cui fratrum laudes, & terræ Chanaan poſſeſſionem prænuntiat; & conſequenter ea verba de femore ejus commonſtrant ſolam illius viri legitimam poſteritatem.

11. Itaque aſſerendum erit eo ſenſu ſceptrum permanſiſſe in Tribu Juda uſque ad Chriſtum, quod illa Tribus à Jure ſceptri ad illa uſque tempora non exciderit?

12. Reſp. non obſtrui juxta hanc ſententiam os Judæorum. I. Quoniam de hoc ad regnum jure etiamnum gloriantur. II. Quia, etſi modo per orbem diſperſi juſ ad ſceptrum amiſerint, fuerunt tamen uſque ad annum Chriſti XCV. quo Domitianus Imperator juſſit ad ſe adduci regis Judæorum ſtirpis reliquias, adinventi poſteri quidam Davidis panes quos comminſci poterunt extiſſe juſ ſceptri. III. Quia etſi juſ ad regnum ſermonis conſuetudine alicui tribuit Regis nomen ac dignitatem,

quamvis regnum ipſum actu non adminiſtret; Hebraica tamen vocabula שבט, & מַחֲקֵק, virum ſignificant actu judicis exercentem, ſaltem juxta interpretationem veterum Rabbiorum.

Sed præmiſſa, inquis, de Synedrio ſententia multiplici capite excutitur. Objeſtio 7. Primum derivata eſt à Rabbiorum commentis. Deinde Synedrii Aſſeſſores non fuerunt ex una Tribu Juda ſelecti. Hi tandem, ſi Reges imperabant, ſceptrum poſſeſſo non tenuerunt.

Reſp. Sententiam noſtram eſſe cæteris præferendam. Atque ad 1. dico facilis retundi Judæos, ſi pro nobis pugnet Magiſtrorum ſuorum auctoritas; quamquam non hæc ſola nos movet, ſed propria Jacobæi oraculi interpretatio, & reliquarum opinionum incohærentia. Ad alterum vero reſpondeo, non de ſingulis Aſſeſſoribus à nobis Vaticinium exponi, ſed de naſci, ſive Æchmalotarcha, quem in Captivitate, & uſque ad Nehemiam fuiſſe de Tribu Juda colligimus ex ſacris literis; de ſubſequentibus autem temporibus ipſa Judæorum convenientia arripimus teſtimonia. Ad poſtremum denique aſſerimus, neque verborum ſignificationem, neque antiquos interpretes, neque Rabbiorum aliquem à nobis exigere, ut de ſola Regia perſona interpretemur nomina *Legiſlatoris ac Ducis*, ideoque etiam ſub alienis Regibus potuit in Tribu Juda perſeverare שבט, & מַחֲקֵק, uſque ad diſperſionem Synhedrii.

14. Refellitur à Propoſitione Probationibus ſuſſul-
ta.

C A P U T IV.

Refelluntur Judæi ex vaticinio Danielis Cap. IX.

v. 24. & ſeqq.

S U M M A R I U M.

1. Variæ Auctorum ſententiæ.

2. Propoſitio.

3. Differentia inter Hebræum, & Latinum Codicem.

4. & 5. Ponuntur quædam prænotanda.

6. uſque ad 11. Probatur, & confirmatur propoſitio.

11. uſque ad ſinem aſſeruntur, & ſolvuntur objeſtiones.

1. Variæ Auctorum ſententiæ.

PERDIFFICILEM aggredimur diſſertationem de LXX. Danielis hebdomadibus, quarum præſcriptio ut invictiſſime probat Meſſiam veniſſe, ita Chronologorum illas ſupputantium magnopere torquet ingenia. Revinci enim enuntiato oraculo recutitos Hebræos fere omnes propugnant, ſed ubi eos ad Chronotaxin appellas, adeo diſcordant, &

nutant, ut conciliari non valeant. Putandas hebdomades ab anno primo Monarchiæ Cyri docuit Eufebius lib. VIII. Demonſtrationis Evang. ita ut ſeptem priores hebdomadæ expletæ ſint anno ſexto Darii, & conſummato Templi ædificio, reliquæ LXII. exierint cum Hircanus jugulatus eſt ab Herode, poſt quæ tempora advenit prænuntiata Redemptionis,